Taras Shevchenko National University of Kyiv. Economics. – 2015. – №1(166). – P. 31-39.

УДК 330.322-025.2(477)

Новіцька А.В.,

студентка факультету фінансів, ІІІ курсу

Науковий керівник - Шуплат О.М.

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ "КНЕУ імені В. Гетьмана"

Особливості державного регулювання інвестиційної діяльності в Україні

Структурна перебудова економіки України зумовлює гостру потребу у значних інвестиційних вкладеннях. Відродження та розвиток інвестиційної діяльності зумовлює науково обґрунтована державна інвестиційна політика. Належне правове регулювання інвестиційної діяльності є одним із найважливіших інструментів державної підтримки інвестиційних процесів та реалізації її інвестиційної політики.

Отже, державне регулювання – це сукупність інструментів, за допомогою яких відповідні державні органи на базі законодавства та в межах своєї компетенції здійснюють вплив на процес функціонування тієї чи іншої сфери суспільного життя. Воно здійснюється для реалізації економічної, науково-технічної і соціальної політики виходячи із цілей розвитку України, державних та регіональних програм розвитку економіки держави, державного і місцевих бюджетів, зокрема передбачених у них обсягів фінансування інвестиційної діяльності. Згідно з ч. 1 ст. 12 Закону України «Про інвестиційну діяльність», державне регулювання інвестиційної діяльності включає: 1) пряме управління інвестиціями; 2) регулювання умов інвестиційної діяльності; 3) контроль законності здійснення інвестиційної діяльності всіма учасниками та інвесторами [1].

Слід зазначити, що «державне регулювання інвестицій» та «державна інвестиційна політика» – не тотожні терміни. Інвестиційна політика – більш широке поняття і може застосовуватись як невтручання, тоді як поняття «державне регулювання інвестиційної діяльності» має активну природу. До того ж, державне регулювання інвестиційної діяльності містить інструменти, що безпосередньо не стосуються інвестиційної політики. Держава здійснює регуляторну функцію інвестиційної активності за допомогою законодавства, через державне планування, програмування, через державні інвестиції, субсидії, пільги, кредитування, реалізацію соціальних і економічних програм [2]. Державне регулювання інвестиційної діяльності здійснюється шляхом прямого (адміністративно-правового) та непрямого втручання в інвестиційну діяльність (рис. 1) [3].

Рис.1. Важелі державного впливу на інвестиційну діяльність

Обмеженість вітчизняних фінансових ресурсів останнім часом спонукала до удосконалення механізму залучення іноземних інвестицій,

стосовно чого в Україні створено систему державних гарантій захисту іноземних інвестицій, в якій передбачено: встановлення правового режиму інвестиційної діяльності; гарантії у разі зміни законодавства; гарантії щодо примусових вилучень, а також незаконних дій державних органів та їх посадових осіб; компенсацію і відшкодування збитків іноземними інвесторам; гарантії в разі припинення інвестиційної діяльності; гарантії переказу прибутків, одержаних унаслідок здійснення іноземних інвестицій. Новостворена система державних гарантій великого припливу іноземного капіталу в Україну в сучасних умовах не надала, оскільки інвестиційний клімат в нашій країні залишається несприятливим.

Для активізації притоку іноземних інвестицій в Україну важливим є здійснення таких заходів: створення стабільного законодавства; створення сприятливого інноваційного клімату; сприяння залученню прямого іноземного капіталу у сферу матеріального виробництва; створення сприятливих умов для розвитку спільних підприємств; розроблення та прийняття законодавчої бази щодо страхування ризиків спільних підприємств [4].

Отже, державне регулювання інвестиційної діяльності в Україні регулюється Законом та нормативними положеннями. Для забезпечення інвестиційного розвитку держави необхідно сформувати інституційне середовище, сприятливе до інвестиційних процесів, а також вдосконалити систему нормативно-правового регулювання інвестиційної діяльності ,що сприятиме збільшенню обсягу інвестиційних ресурсів за рахунок всіх джерел, їх ефективному використанню і визначенню пріоритетних напрямів та забезпеченню ефективного використання капіталовкладень.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інвестиційну діяльність» № 1560-XII від 18.09.1991 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon1/rada/gov.ua//cgibin/laws/main.cgi?nrcg=1560-128.

2. Крючкова І. В. Теоретико-методологічні аспекти державного регулювання інвестиційної політики як важливого фактора економічного зростання / І. В. Крючкова, Р. В. Попельнюхов // Вісник Хмельницького національного університету. – 2010. – № 1, т. 2. – С. 298–301.
3. Когода О.П. Інвестування / О.П. Когода та ін. – К.: Знання, 2008. – 452 с.
4. Абромович Г.В. Напрями активізації державної політики щодо залучення іноземних інвесторів в економіку України / Г.В. Абрамович // Інвестиції: практика та досвід. – 2015. – № 1. – С. 16–18.

УДК 658.15:005.334:005.591.6-043.86

Огонь В.Ц.,
студентка факультету фінансів, ІІІ курс
Науковий керівник - Шуплат О.М.,
к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу
ДВНЗ "КНЕУ імені В. Гетьмана"

Етапи антикризового фінансового управління в умовах інноваційного розвитку

Системність процесу антикризового фінансового управління вимагає взаємоузгодженої дій всіх учасників даного процесу, які повинні засновуватись на певних принципах при вирішенні завдань по досягненню головної мети - відновлення фінансової рівноваги та ринкової вартості підприємства. Вирішення основних завдань антикризового фінансового управління зводиться до наступного:

- діагностики передкризового фінансового стану підприємства та вживання превентивних заходів попередження фінансової кризи;

- подолання неплатоспроможності підприємства, що дозволить зупинити поглиблення фінансової кризи;